

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Edvard Steiner*
Härad: Adress: *Apelgat. 11, Lund*
Socken: *Skarv* Berättat av: *Masminist G. Lindahl*
Uppteckningsår: *1947* Född år *i Mariannelund*
(Skåne)

Fjölansvisor
från tiden för sekelskiftet 1900

Upptecknade somnaren 1947 efter en
anteckningsbok, som jag till Lunds erhållit
av Masminist G. Lindahl, Skarv.

Lund i okt. 1947

Edvard Steiner

Friskt lif.

Min faders stuga låg vid kalsköldstrand,
Min varmbäns vägen kvad, och stormens lunga
De stolta frihetskoner hördes sjunga
Som satta barnasjälens ben i brand.

Och jag såg hafvets rena, klara blå
För flåskens kysa sig till ett löjligt krusa,
Jag såg det fradgande i höjden rusa
Och hvita bränningsrök med skären slå

Sitt bästa guld jag morgonsol såg strö
Sitt hjärta rosenskimmer kvällsol stänka,
De bleka stjärnor half i darrig blåsk,
I fann slöts himlen af den vida sjö.

Ej under då, att med osäflig makt
En längtan i det unga sinnet röjde.

Sig bröstet under vadnalsjachten höjde
Och hjärtat bløy med böljans sol i falsd.

Han kom och äntligen min lyckas dag,
Då stäven vändes ut och bort jag styrde;
Kring kinden svepte brisen, skummet yrde
Och lifsluft drack jag uti djupa drag.

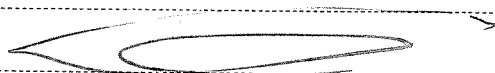
Slut mig, loy ofta höga fästet mildt, färd
Men vart det hotfullt, jag sj ögat vände
Fäst rårna quisslade och tacklade quälde
Och saylen brastades och snälde vilt.

Men faror nappas det är liv för mig
Om också vordnad stötsjö mot mig fräser,
Ett evigt ungdomsljus blott som jäser —
Själva vet jag, all så bält det lägger sig.

ACC. N:R M. 10508:3.

Min vackert grovt väderbiten hand
Sin benvigt än kring skot och darter spanner
Ej skiljts gärna gamla barndomsdrömmar
Och ej min läng från vägen där ditt land.

Nu av en hjärtvarm önskan fylld mitt sinn
Att sist min kärlek må bli blågul flagga,
Och må vid hemlandsböljans brus mig vaggas
Mitt kärna hav i sista hamnen in.

I, 3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10508: 4.

Den gamle Sjögasden.

Eusau på sitt dygsta läger

Nu i frid han vila skall;

Frusen kommer där och säger:

Gå ur vägen, Blomsterwall!

Sjöman var han här i tiden

Seglade till Indien,

Lite originell och vriden

Kom han sedan hem igen.

Han till slut blev drött på vägen,

Slappad gav han den och den,

Och Nephew han slog ur vägen

Men med Backus blev han vän

Många betingar på lagsen

Tändes uti muntra lag

Även blev en bronjals lagsen

Mellanåt, då han var båg

II, 1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

För sin lust att tungan blöda
Föll han i polisens klor
Och blev dömd ibland att böda,
Gubben munda då och svor.
Uppå skin man aldrig pliktar
Såsom här på stenlagd fläck;
Om man där av pussad svignar
Fallor man framkild på läck.

Ofta smälldes han på hullet
För sitt oförsyna tal;
Då var ordet fört och bultet
Och gestalten blek och skral.
"Källarmästaren vred och bultar
Skrek till gubben: "Räme och ryk!"
Han var kär i själva mutter
Och fördenslevet gick han stryk.

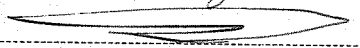
ACC. NR. M. 10508:6.

I, 3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Stundom med polkati i näven
Blev han verk och föll i gräd;
Ja, han grät så att han även
Blev i sina stövlar väd.
Och hans vrisa sken så brokigt,
Slapp var munnen, ögat skenut.
Om det hände något foliskt
"Var hans vilspråk: "Alek, så dumt!"

Raukig blev han och sågs lida
Som ett gammalt slitet plagg.
"Sprucken", sad' han, "är min skuta,
Och firar med min flagg.
Han var lugn, det kan jag svärja,
Utan flärd och utan lyx.
Sist han steg på Charons färja
Och for bort på floden Styx.

Hon satt på klippan.

1.

Hon satt på klippan av den öde stranden,
För henne ändlös oceanen låg.
Den skötta pannan stödde hon mot handen
Och oavbrutet emot väster såg.

2.

Vår morgonsolens första strålar bländade
Utrösteris skugg, hon var på klippan satt;
Hon satt där många gång, när solen sig sånkade
Och många ljur balsamiskt sommar natt.

3.

Hon var så ung och skön likväl i tårar
Med ljusblå ögon och med hår av gull,
Linnéa lik i Nordens korta värar
Så blyg hon var, så from och oskuld full.

4.

Kär dotter min, vi sitter du här ute
En susame fågel liksom på böljan blå,
Din kind är vit, det stormar hårdt här ute
Kom in, han kommer ju ej förk ändå.

5.

Din luta hänger slum med brustna strängar,
Din myrden vissnar och din fågel dör
För lyöd din sång så glad kring fjäll och ångar,
Sjunga än! Du har ju mig att sjunga för.

6.

Men dottern log och vinkade med handen,
Förlåt, jag kan ej komma, moder kär
För böljan fruset har till is vid stranden
Då finner du mig icke längre här.

7.

Förby jag drömde samma natt han farit,
Att jag med honom på hans skuta stod,

Storme ifrån norr den långa dag det varit
Och balt en molnvägg, solen sjönk i blod.

8.

Han slöt mig till sitt bröst och lärar rummet
På mina kinder fastän minnen log,
Då såg jag hur små vita fåglar flögo
Lilst andviken över skeppets bog.

9.

På lätta vingar de framför oss for
I vida kretsar jagande varann.
Jag sporde vilka dessa fåglar vore,
De tior mina böner svarte han.

10.

De följ mig utöver vida havet
Lilst goda änglar sända utav Gud
Och när jag själs sänks i den djupa graven
Jag sänder en av dem till dig som bud.

11.

För du skall veta, när min tid är liden,
Förlåt min älskade, O, gåt ej så,
Om vår öden väls här i tiden
Vi mötas få till sist hos Gud ändå.

12.

Han kyssade mig, men knappast var kyssen brunn
Få mina läppar förrän min dröm var sluten
Alla dröm till morgondagen var förrunn
Och jag i slagan ensamt som förr.

13.

Och våren dör och sommars är förrunn
Och det blev höst igen bland Nordens fjäll
Blodröda skynar i västern brunn
Och elden sprakade på spiselns häll.

14.

Hur skönlad är ej hundens jägning vorden
Var blommas brytas nu av vinterns vind

J vita flockar snön flög över jorden
Men vidare än snön var ändå Anns kind.

15.

Det blev så ljust så mörkt i hennes sinne
Där drömmade hon vid sin blanda sakk,
Och låg där stugan, det blev kvard därinne
Och hon gick ut en mörk november natt.

16.

Hon grät ej mer, hon satt med förlöst öga
Likt enarmobilden på en älskads grav,
Den yttre världen brydde henne föga
Vad visste hon för glädje mer utav.

17.

Hon satte sig bland klipporna vid stranden
Tug där hon suttit för så många gånger,
Den skotta pannan stödde hon i handen
Hon lyssnade till nordoststormens sång.

ACC. NR M. 10508:12.

115,6
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

18.

En ensam stjärna ibland molnen blänkta
Hon suckade och såg sin bild däri,
Det salta skrummet emot klippan stänkta
Och stormen ven med ökat kasseri.

19.

Var det en dröm, att när hon ögat lyfte
En fågel kom i snövit fjärilsstred
Sitt huvud intill hennes öra brökte
Och viskade: "Din vän han är hos Gud."

20.

"Han bär dig, se, detta bud jag bär".
Med ångslig fasa hon ur doalan spratt,
En fislens flög förbi på lätta vingar
En välsad lile uti den mörka natt.

21.

Men bakom molnen uppi himlalanden
Satt månen lyssnande till stormens hot

Och ar en Svallvåg vräldes upp på stranden
Ett bleknat lik föll intill jungfruens fot.

22.

Och månen sken uppå hans bleka panna
Och hans för evigt brustna ögonpar,
Men blekare var hans blick ändå Anna
Nog visste hon ju vem den döde var.

23.

Hon blöt sig till hans bröst och tårar runno
Ett majregn likt på snö i vårens dar
Och hennes läppar mot hans läppar brunno
Förgäves, döden gav ej åter svar.

24.

Då bröt från hennes mun en blodström neder
Likt purpurrosen över snön sig ljöd
På bädd av rosor lade hon sig neder
Allt pannan stödd uti sin älsklings bröst.

ACC. N:R M. 10508:14.

II, 9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

25.

Hon bad kanske och hennes böner hördes
Ty Måstärn är på bönhörselse till.
Och hennes själ med hans till himlen fördes
Och morgonsolen sken på henne till.

26.

De jordades i samma grav på stranden
Vid deras faders mångbesjungna hav,
Och vem som vill kan ännu se i sanden
De båda ungers oförgätna grav.

Sk. F.

den 27 juni 1901.

Den övergivna.

1.

I land han slog om en aftonslund
I tröjs och sjömanshatt,
Hans öga flög till de färvers rund
Men stannade där du satt.

2.

Den blicken var osägeligt klar
Som en enslig källa i skog;
Du läste däri, att hans du var,
Och ditt byte den djärve dog.

3.

Men tiden sprang som en jagad hund
Och lyckan av dunst var gjord,
Och sjömans sinne var väder och vind
Och snart var han åter ombord.

4.

Och pinnan kom, ett jollrande barn
Som med bägge händer sköd på —
Du brusto kärlekens sköra garn
Som så du litade på.

5.

Men rycker en fläkt i din halsduk mitt
Ej blyg ser ovan allt,
Du menar det är den sjömannens pill
Som pucker din vita hals.

6.

Och sjunger så kvällens fågel på kvist
Helt underligt blir ditt sinn'
Du tror det är hans röst förvissad
Som lockar i dunklad in.

7.

Men faller blicken på skärps och kamm
Som skänktes med fagra ord.

ACC. N:R **M.10508:17**

Då strömmar bittera tårar fram
Och tillra som dag, till jord.
8.

Sin kos går request som det kom,
Det blickar för en sekund;
Men aldrig vänder den saknad om
Som växer på hjärtegrund.

Den 28 juni 1901
L. L.

IV, 3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV